

UZASADNIENIE

Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wniósł do tutejszego Sądu pozew przeciwko pozwanemu J. D. o zapłatę kwoty 22.268,95 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 22.107,30 zł z tytułu nabytej w drodze umowy cesji wierzytelności przysługującej (...) Bankowi S.A. wobec pozwanego z tytułu zawartej umowy bankowej nr (...) oraz kosztami procesu.

Przesyłka zawierająca pozew wraz z załącznikami została przez pozwanego odebrana w dniu 22 stycznia 2016 roku. Pozwany nie złożył żadnych wyjaśnień, ani odpowiedzi na pozew, nie zażądał też przeprowadzenia rozprawy w jej nieobecności. Pismo z dnia 1 lutego 2016 roku zostało potraktowane jako usprawiedliwienie nieobecności na rozprawie; pomimo jego złożenia pozwana nie wdała się w spór co do istoty sprawy.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 września 2015 r. B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, w którym oświadczył, iż w dniu 31 maja 2011 r. nabył od (...) Banku S.A. z siedzibą we W. wierzytelność wobec dłużnika J. D., wynikającą z umowy kredytu z 9.02.2009 roku, na którą składa się należność główna w kwocie 11.568,98 zł oraz odsetki w kwocie 10.171,32 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych – k. 5

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu I instancji, w okolicznościach badanej sprawy nie zaistniały przesłanki do uwzględnienia roszczenia w wyroku zaocznym.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 i 2 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawiania się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W tym miejscu należy podkreślić, iż przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972, z. 7-8, poz. 150). Wobec, więc tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 r., sygn. I CKU 176/97).

W ocenie Sądu roszczenie powoda w okolicznościach sprawy budziło wątpliwości, zarówno z uwagi na niewykazanie przez stronę powodową legitymacji czynnej do występowania w charakterze powoda z wysuwaniem w stosunku do strony pozwanej roszczeniem, a nadto z uwagi na nieudokumentowanie w żaden sposób istnienia, a tym bardziej i wysokości dochodzonego roszczenia.

W pierwszej kolejności zbadać należało czy powód w należyty sposób sprostął ciężącemu na nim obowiązkowi dowodowemu i wykazał, iż jest uprawniony do dochodzenia od pozwanego kwoty dochodzonej pozwem.

Powód wskazywał, iż powyższą wierzytelność nabył na mocy umowy sprzedaży wierzytelności od Banku.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar dowodu określonej okoliczności, ciąży na stronie, która wywodzi z niej pozytywne skutki prawne. Co prawda reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie, jednakże nie może ulegać wątpliwości, iż to na powodzie ciąży dowód faktów prawotwórczych, z którymi wiąże się jego żądanie, a które w niniejszej sprawie stanowi zawarcie umowy cesji wierzytelności oraz istnienie w określonej wysokości zobowiązania pozwanego w stosunku do kredytodawcy, tj. Banku (...) S.A. z siedzibą we W.. Ciężar dowodu wiąże się z obowiązkiem twierdzenia (ciężarem twierdzenia) i obowiązkiem dowodzenia tych wszystkich okoliczności, które mogą być stosownie do art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu. W myśl bowiem art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, w związku z czym przy interpretacji art. 6 k.c. należy mieć na uwadze, że przedmiotem dowodu są tylko fakty prawnie relewantne, istotne dla rozstrzygnięcia o prawach i obowiązkach stron procesu, te, z którymi norma prawna wiąże konsekwencje. Z punktu widzenia roli, jaką odgrywa fakt przy podejmowaniu rozstrzygnięcia, można rozróżnić fakty prawotwórcze, czyli uzasadniające twierdzenie o istnieniu prawa, oraz tamujące i niweczące prawo, czyli wskazujące na nieistnienie prawa, czy to jego niepowstanie, czy to wygaśnięcie. W zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei - na pozwanym (np. w wypadku podniesienia przez niego ekscypcji przeszkadzających powstaniu prawa). Co do zasady na pozwanym spoczywa zatem ciężar udowodnienia okoliczności niweczących lub tamujących roszczenie powoda. Obowiązek natomiast wykazania samego istnienia jak i wysokości roszczenia dochodzonego w pozwie spoczywa stosownie do treści art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. na powodzie. Zgodnie z ich treścią strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powód więc ma obowiązek wykazać dowodami zaktualizowanie się wszystkich podstaw odpowiedzialności pozwanego co do samej zasady jak i wysokości i tym samym zasadności swoich roszczeń. Powód winien więc udowodnić, iż przysługuje mu roszczenie i to w określonej wysokości.

Jak już wyżej wskazano, Sąd uznał za niewykazaną legitymację czynną powoda w niniejszej sprawie. Strona powodowa powołała się bowiem na nabycie dochodzonej od pozwanego wierzytelności w wyniku zawartej z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowy sprzedaży wierzytelności.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Powód w niniejszej sprawie, występując jako nabywca wierzytelności, winien zatem wykazać, iż doszło do skutecznego nabycia wierzytelności służącej poprzedniemu wierzycielowi od pozwanego.

Powód nie przedłożył umowy cesji.

Powód w żaden sposób nie wykazał również, iż istnieje roszczenie wynikające z umowy zawartej ewentualnie przez pozwaną z bankiem, poprzednim wierzycielem.

W okolicznościach badanej sprawy strona powodowa na dowód istnienia dochodzonego roszczenia przedstawiła jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu z dnia 15.09.2015r.

Przedłożone przez powoda wezwanie do zapłaty oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszy nie mogły stanowić dowodu na istnienie i wysokość roszczenia, stanowią bowiem tylko oświadczenia powoda.

W tym miejscu należy podkreślić, iż zgodnie z treścią art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i

rejestrach publicznych. Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Artykuł 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546 z późn. zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz za niezgodny z art. 20 Konstytucji - /tak wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r., P 1/10, OTK-A 2011/6/53, Dz.U.2011/152/900/. Tym samym przedłożony przez powódkę dokument z postaci wyciągu z ksiąg nie może być w niniejszej sprawie traktowany jak dokument urzędowy i tym samym nie korzysta on z przysługującego dokumentom urzędowym domniemania, iż stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (domniemania wiarygodności tego dokumentu), które wynika z treści art. 244 § 1 k.p.c. i które skutkuje odwróceniem ciężaru dowodu w sprawie sprowadzającym się do tego, że to pozwany winien obalić prawdziwość tego dokumentu (art. 252 k.p.c.) i wprowadzeniem wyjątku od zasady wyrażonej w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Tym samym zawarte w wyciągu z ksiąg powoda oświadczenie, że pozwany winien zapłacić wskazaną w wyciągu kwotę nie korzysta z domniemania prawdziwości i okoliczności związane z tym roszczeniem winien udowodnić powód. Wobec powyższego sam wyciąg z ksiąg stanowi w niniejszej sprawie jedynie dokument prywatny, a więc jest dowodem tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jako że pochodzi on od powoda nie może być traktowane inaczej niż jak oświadczenie przez niego złożone na równi z tym złożonym w pozwie i tym samym istnieje konieczność udowodnienia okoliczności, które takim dokumentem zostały stwierdzone. Dokument prywatny bowiem nie stanowi dowodu istnienia faktu, lecz dowód twierdzenia o fakcie, a w razie przeczenia przez drugą stronę istnieniu danego faktu wymaga powzięcia czynności dowodowych na zasadach ogólnych. Powód zaś oprócz w/w dowodów dla wykazania zasadności swojego zadania nie przedstawił innych dowodów – tym samym Sąd uznał, iż powód nie udowodnił ani faktu istnienia roszczenia tj. zawarcia przez pozwanego umowy kredytu, ani wysokości dochodzonego roszczenia zarówno w zakresie kwoty głównej, jak również odsetek umownych.

Sąd pozbawiony był możliwości zweryfikowania żądanego roszczenia pod względem chociażby żądania odsetek. Powód w żaden sposób nie wykazał, z czego wynika kwota żądanych odsetek, czy są to odsetki umowne, czy karne, czy ustawowe skapitalizowane, nie wykazał również z czego wynika żądana kwota główna, nie przedłożył w tym zakresie samej umowy kredytu, na którą powołał się w wyciągu z ksiąg funduszu.

Przytoczone przez powoda okoliczności (tak istnienie roszczenia, jak i jego wysokość) budziły od samego początku wątpliwości Sądu również w kontekście upływu czasu od daty zawarcia przez pozwanego umowy z pierwotnym wierzycielem i datą wymagalności roszczenia. Wskazane wyżej wątpliwości nie zostały jednak usunięte w toku niniejszego postępowania sądowego przez stronę powodową w wyniku przedłożenia zgromadzonych w sprawie dowodów. Przedstawione dokumenty w postaci niepełnej umowy przelewu wiarygodności wraz z wyciągiem z załącznika, wezwania do zapłaty oraz wyciągu z ksiąg funduszu były w ocenie Sądu dalece niewystarczające, aby przyjąć domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda co do strony faktycznej wyroku z uwagi na fakt, że z powyższych względów twierdzenia powoda budziły wciąż uzasadnione wątpliwości sądu.

Tym samym powództwo w całości należało oddalić, o czym orzeczono sentencji wyroku.

SSR Sebastian Otto

Sygn. akt I C 1240/15

Zarządzenia:

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,

3. przedłożyć z apelacją lub za 21 dni.

G., dnia 29.03.2016 r.

SSR Sebastian Otto